

De twee zaadlijnen, Gen.3:15 en 27:1-20.

Jakob en Ezau: twee geheel verschillende karakters, twee uiteenlopende ambities. Ezau was een man van de jacht. Jakob was een huiselijk man, een schaapherder.

Gen 25:27 Als nu deze jongeren groot werden, werd Ezau een man, verstandig op de jacht, een veldman; maar Jakob werd een oprecht man, wonende in tenten.

Wij moeten niet denken dat Ezau zich niet ten nutte heeft gemaakt in de samenleving. Ook jagers zijn nodig. In de natuur telen de dieren zich maar voort en kunnen een bedreiging gaan vormen voor zichzelf en voor de mensen. De natuurlijke expansiedrift moest worden beteugeld en wel door jagers. Het gaat de echte jager er maar niet om, om te kunnen doden. Nee, de ware jager wil het biologisch evenwicht handhaven, wil het dier zijn verwoestende invloed ontnemen, wil mens en dier dichter bij elkaar brengen.

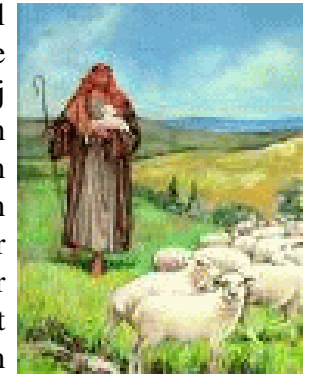
De oudste mensen en cultuurvolkeren hebben met de natuur geworsteld. Die natuur moest worden onderworpen en omgebogen om het mensenleven te kunnen dienen. De natuur heeft iets wreeds, hards, meedogenloos, denk aan de koude, de duisternis, de dood, en de weersomstandigheden. Maar ook heeft de natuur iets vriendelijks, wanneer de zon haar warmte geeft en de aarde haar gelaat vernieuwd.

De dreiging van en uit de natuur is velerlei. Natuurrampen en bizarre weersomstandigheden, maar vooral het ongetemde dier, vormde een bedreiging. Dus zijn er vele wilde dieren gedood om het gevaar af te wenden voor de mensen. Toch bracht het dier niet alleen maar dood en verderf. Van de dieren hebben wij ook het leven. Hoeveel dieren, eenmaal getemd, zijn voor de mens een rijke zegen gebleken. De wereld behoort allereerst de mens toe en niet het dier. Vandaar dat sommige mensen jager werden, zij waren deskundig om het leven van de mens veiliger te maken door de wilde dieren uit te schakelen. Een enkele leeuw, beer of tijger kon

enorm veel kwaad aanrichten. De mens zou immers op aarde moeten heersen en niet het dier! En zo ontbrandde de strijd. Het menselijk vernuft komt te staan tegenover de dierlijke kracht, behendigheid, tanden, klauwen en grotere bewegingssnelheid dan de mens.

Wat maakt een jager tot overwinnaar? Zijn grote tegenwoordigheid van geest, die veel slimmer moet zijn dan die van het beest. Daarom is niet iedereen geschikt om jager te worden. Men moet het karakter van de dieren uitermate goed kennen om te weten hoe men hen vangen moet. Maar toch leeft de jager meer bij het toeval, bij de toevalstreffers.

De landbouwer en herder missen de kwaliteiten van de jager. Hun leven is totaal anders ingericht. De jager hoeft niets te verbouwen, te kweken, te verzamelen. Hij hoeft slechts iets te vangen, en kan zich daarmee rijkelijk voeden. Maar, dat vangen van levende dieren is een uiterst moeilijk en gevaarlijk werk! En daarin was Ezau zeer bedreven, verstandig in de jacht. De herder en landbouwer leven meer planmatig. Niet zozeer bij het toeval. Zij moeten tevoren rekenen, begrotingen maken, etc.

De herder

Ook dat is een beroep apart, geheel anders dan het beroep van de jager. De herder is ook weer anders dan de landbouwer. De herder heeft beesten, fokt beesten en weidt ze. Hij moet die kudde van eten en drinken voorzien. Dus gaat hij zwerven (een nomadisch bestaan). Een zwervend iemand kan niet veel met zich mee nemen. De herder leeft bij zijn kudde, beschikt over veel tijd en vrijheid. Hij gaat zingen, dichten, musiceren, gelijk David. De herder leeft onder de open hemel, dicht bij de natuur. Een herder is tevens een soort veearts en veeverloskundige, die over de gezondheid van zijn

dieren waakt. De herder en landbouwer liggen min of meer in dezelfde lijn.

Izaak dacht zijn zonen te gaan zegenen, Gen.27.

1 En het geschiedde, als Izaak oud geworden was, en zijn ogen donker geworden waren, en hij niet zien kon; toen riep hij Ezau, zijn grootsten zoon, en zeide tot hem: Mijn zoon! En hij zeide tot hem: Zie, hier ben ik!

2 En hij zeide: Zie nu, ik ben oud geworden, ik weet den dag mijns doods niet.

3 Nu dan, neem toch uw gereedschap, uw pijlkoker en uw boog, en ga uit in het veld, en jaag mij een wildbraad;

4 En maak mij smakelijke spijzen, zo als ik die gaarne heb, en breng ze mij, dat ik ete; opdat mijn ziel u zegene, eer ik sterve.

Er dreigde iets fout te gaan.

Het zou met de natuur en cultuur geheel spaak zijn gelopen wanneer Izaak niet verhinderd werd te doen wat hij voornemens was. Izaak zou een onherstelbare fout hebben begaan, indien hem dat niet belet was. Izaak wilde zijn zonen zegenen, terecht. Izaak volgde daarbij zijn eigen opvattingen en zou de eerstgeboortezegen aan Ezau hebben gegeven. Izaak volgde de natuurlijke orde en wilde vooral eerlijk zijn. Izaak had Ezau lief, hoe wonderlijk ons dat ook in de oren klinkt. Het wildbraad van Ezau was Izaak naar de mond. Izaak was blijkbaar zeer gesteld op de lekkere hapjes van Ezau.

Elohim heeft door ingrijpen van Rebecca verhinderd dat de eerstgeboortezegen bij Ezau terecht is gekomen. Bij Ezau paste deze zegen in geen geval. Ezau had trouwens zijn eerstgeboortezegen onder ede eerlijk verkocht aan Jakob, dus mocht Ezau hem ook niet meer krijgen. Mogelijk kon Izaak het niet hebben geweten dat Jakob de eerstgeboortezegen van Ezau had gekocht. Dat is echter onwaarschijnlijk. Izaak had ook totaal geen zicht op zijn zoons en hun kwaliteiten. De eerstgeboortezegen was een landbouw en veeteelt-zegen, en wat moest een jager als Ezau

daar nu toch mee doen? Wanneer men aan een timmerman een slagerszegen gaat geven, is men wel foutief bezig!

Stel dat Jakob een jagerszegen zou hebben ontvangen van Izaak. Wat had hij daarmee moeten doen? Ezau had eveneens niets kunnen doen met een veeteelt- en landbouwzegen, want het was zijn lust om te jagen! Toch heeft Ezau luidkeels geweend, doordat hij de eerstgeboortezegen aan zich voorbij zag gaan. Niet zozeer om de landbouwzegen daarin, maar meer om de heerschappijvoering over zijn broederen, en over zijn dienende positie onder Jakob.

Er lag namelijk iets wonderlijks ten grondslag aan de geboorte en latere zegen van deze twee zonen van Izaak. Zie Gen.25: 21 En Izaak bad JHWH zeer in de tegenwoordigheid van zijn huisvrouw; want zij was onvruchtbaar; en JHWH liet zich van hem verbidden, zodat Rebecca, zijn huisvrouw, zwanger werd.

22 En de kinderen stieten zich samen in haar lichaam. Toen zeide zij: Is het zo? waarom ben ik dus? en zij ging om JHWH te vragen.

23 En JHWH zeide tot haar: Twee volken zijn in uw buik, en twee natiën zullen zich uit uw ingewand van een scheiden; en het ene volk zal sterker zijn dan het andere volk; en de meerdere zal den mindere dienen.

24 Als nu haar dagen vervuld waren om te baren, ziet, zo waren tweelingen in haar buik.

En in Rom.9:10 En niet alleenlijk deze, maar ook Rebekka is daarvan een bewijs, als zij uit een bevrucht was, namelijk Izaak, onzen vader.

11 Want als de kinderen nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden, opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vast bleve, niet uit de werken, maar uit den Roepende;

12 Zo werd tot haar gezegd: De meerdere zal den mindere dienen.

13 Gelijk geschreven is: Jakob heb Ik liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat.

Ezau mócht de eerstgeboortezegen niet krijgen! Een zegen is een toezegging van goede omstandigheden waarin de mens mag leven en zich mag ontwikkelen. Jakob en Ezau zijn totaal verschillende persoonlijkheden. Zij hebben een geheel verschillende aanleg.

Jakob ontving via een omweg toch de zegen die bij hem toekwam en die bij hem paste.

De landbouw en veeteelt heeft gezorgd voor alle verdere cultuurarbeid. Landbouw lijkt zo eenvoudig, maar is dat beslist niet. De aarde laat zich maar moeilijk bewerken. Vooral in het begin toen de mensen nog geen, of heel primitief gereedschap hadden. Aardewerk is paardenwerk. Men moet er een sterk lichaam voor hebben. Doe daarbij de natuur die altijd tegenwerkt. Denk aan het jonge kweek dat kan bevriezen, dat door ziekten kan worden aangetast, dat door rupsen en insecten kan worden opgegeten. Al met al, het leven van de herder en landbouwer is hard. Jakob en zijn nageslacht heeft de landbouw en veeteelt tot zeer hoog niveau gebracht. Zie eens hoe de blanke westerse wereld, als 'de verstrooide schapen van het Huis Israëls', de wereld hebben vervuld met hun producten. Hoe zij de wereld tot voorbeeld dienen met hun productiemethoden.

De zegen aan Jakob lezen wij in Gen.27:27

En hij kwam bij, en hij kuste hem; toen rook hij de reuk zijner klederen, en zegende hem; en hij zeide: Zie, de reuk mijns zoons is als de reuk des velds, hetwelk de HEERE gezegend heeft.

28 Zo geve u dan God van den dauw des hemels, en de vettigheid der aarde (aardolie?), en menigte van tarwe en most.

29 Volken zullen u dienen, en natiën zullen zich voor u nederbuigen; wees heer over uw broederen, en de zonen uwer moeder zullen zich voor u nederbuigen! Vervloekt moet hij zijn, wie u vervloekt; en wie u zegent, zij gezegend!

In de zegen zelf is het verschil tussen Jakob en Ezau reeds te zien. Jakob krijgt vette grond toegemeten, en Ezau zal ver verwijderd zijn van vette grond en zal op zijn zwaard leven.

Ezau krijgt een andere 'zegen', Gen.27:38 En Ezau zeide tot zijn vader: Hebt gij maar dezen enen zegen, mijn vader? Zegen mij, ook mij, mijn vader! En Ezau hief zijn stem op, en weende.

39 Toen antwoordde zijn vader Izak en zeide tot hem: Zie, de vettigheden der aarde (ook olijfolie?) zullen uw woningen zijn, en van den dauw des hemels van boven af zult gij gezegend zijn.

40 En op uw zwaard zult gij leven, en zult uw broeder dienen; doch het zal geschieden, als gij heersen zult, dan zult gij zijn juk van uw hals afrukken.

41 En Ezau haatte Jakob om dien zegen, waarmede zijn vader hem gezegend had; en Ezau zeide in zijn hart: De dagen van den rouw mijns vaders naderen, en ik zal mijn broeder Jakob doden.

De Nieuwe Vertaling geeft meer het verschil aan tussen de zegen van Jakob en de 'zegen' van Ezau.

Izaak was blind en kennelijk geheel ongeschikt om in zulk een aangelegen zaak als het uitdelen van de zegen, een goed besluit te kunnen nemen. Izaak ging af op z'n smaak, leefde bij zijn zintuigen, bij de reuk des velds via de klederen. Izaak leefde niet meer intens bij de

Geest en kon niet eens goed onderscheiden tussen de karakters van zijn twee zoons. Izaak wilde de landbouw- en veeteeltzegen aan een jager geven. Op welk een drama zou dat zijn uitgelopen. Ezau zou nooit als Jakob hebben willen leven en werken, en Jakob was geen jager in hart en nieren. Hoe hopeloos zou de wereld er uit hebben gezien wanneer Izaak in zijn streven om Ezau te zegenen niet was verhinderd geworden door Rebecca en Jakob!

Met de landbouw komt tevens de welvaart, het rustige maatschappelijke leven. De jager bouwt wel een bestaan op, maar geen bedrijf. De landbouwer wel. Ezau mag dan wel een groot aantal manschappen rondom zich hebben, allemaal jagers en soldaten. Een bedrijf heeft hij niet. Jakob wel, die heeft een bedrijf en vaart er wel bij. Welk een wereld van verschil, de jager en de herder!

In Ezau zien wij een leven dat niet uit Elohim is, dat uiteindelijk uitloopt op zelfvernietiging. Dat wil niet zeggen dat alle jagers per se kwade lieden zijn, en dat alle herders goede mensen zijn. In Jakob zien wij het leven van Elohim, een leven dat zich rustig

voltrekt in huiselijke sfeer, dat steeds hoger opklimt. Daar wordt gebouwd, beleid gevoerd en in liefde met elkaar om gegaan. Ezau niet. Hij was waarschijnlijk nooit thuis. Altijd er op uit, onrustig. Edom verschijnt in de profetieën als de representant van de volken, Jes.34; Jer.49:7-22; Ez. 35; Obadja. Het lot van Edom in deze profetieën is in de toekomst het tegenbeeld van Israël. Edom wordt tot algehele verwoesting, maar Israël dat verwoest was, wordt hersteld. Edom krijgt de allerergste vervloekingen over zich; Jakob krijgt de zegen, het beloofde land, en de gehele aarde. Ezau krijgt de vloek wanneer hij het land van Jakob ingepikt heeft, Ez.35/36.

Het gaat in het gezin van Izaak en Rebekka niet om twee gewone personen, het gaat om twee volken. Jakob is de worstelaar en vasthouder/handhaver. (Je Maintiendrai)

De eerstgeborene volgde de vader in rang en macht op. Van de erfenis ontving hij een dubbel deel. Hij was de eigenlijke voortzetter van het geslacht. Ezau zou dus de voortzetter worden zijn -indien hij de eerstgeboortezegen zou hebben ontvangen- van de zaadlijn van het vrouwenzaad. Ezau verkocht eerst deze zegen en zag de zegen later definitief aan zich voorbijgaan. Het Goddelijke raadsbesluit luidde dat de meerdere de mindere zou dienen. Ezau was niet de drager van de lijn van het vrouwenzaad! Hij behoorde tot de lijn van het slangenzaad, gezien zijn gedrag. Hij was een onheilige, Hebr. 12:16 Dat niet iemand zij een hoereerder, of een onheilige, gelijk Ezau, die om een spijs het recht van zijn eerstgeboorte weggaf.

Jakob is de worstelaar, iemand die vasthoudt. Dat begon reeds in de baarmoeder, en daarna bij de geboorte, waar hij Ezaus hiel vasthield. En te Pniël liet hij de man (de bode van Ezau, of engel van Ezau) niet gaan, voordat hij diens zegen ontving.

Israël is, strijder met Elohim, de vasthouder. Wie was de man die met Jakob worstelde? In ieder geval niet Jahweh. Jakob worstelde niet fysiek met Jahweh. Elohim komt immers nooit anoniem, als een man om te vechten. Wat een wrede God die de heup van Jakob ontwricht, en waarom? De engel van Ezau heeft Jakobs heup

ontwricht, om de voortplanting mogelijk tegen te gaan! Uit de heup, zegt men, komt het nageslacht, zie Gen.46:26; Ex.1:5. Wanneer Elohim of de Bode van Jahweh verschijnt maakt Hij Zich bekend, oa. als de Vorst van het heir van Jahweh, Joz.5:14. Jakob worstelde dan ook met een engel of afgezant van Ezau. Deze man die met Jakob worstelde maakte zich echter niet bekend.

Ezau was ook geen man van een standvastig karakter. Hij verkocht zijn eerstgeboorterecht voor een schotel linzenmoes. Voor de tijdelijke behoefte van een bord soep geeft hij Elohims eeuwige

zegeningen prijs. Daar was wel aanleiding toe volgens het Boek des Oprechten. Ezau was op jacht geweest en was Nimrod tegengekomen met twee helpers en had hen alle drie gedood. Daarna vluchtte hij voor de andere helpers van Nimrod en kwam uitgeput thuis aan. En toen was Jakob net zijn linzen aan het koken! De transactie werd gesloten. Ezau verkocht met eedzwering zijn eerstgeboorte.

Evenwel wilde Izaak dat Ezau als hoofd van de familie zou optreden. Het was een puur vleeselijke voorliefde van Izaak voor Ezau. Waarom pleegde Izaak geen overleg met Elohim? Rebecca had wél overleg gepleegd met Elohim toen zij zwanger was, Gen.25:22. Zij zal in dit geval eveneens Jahweh geraadpleegd hebben, hoewel daar weinig tijd voor over was.

Tweelingen

Nauwere relatie is niet mogelijk. In een andere brochure (no.64) wordt dieper op het tweelingmysterie ingegaan. Ondanks de nauwe relatie verschillen Jakob en Ezau hemelsbreed van elkaar. In Genesis is het hoofdthema de verwekking, de voortgang en bescherming van het vrouwenzaad, waaraan de belofte van zegen is

gegeven. Edom ontwikkelt zich als een buiten-Israël-volk, buiten de vrouwenzaadlijn. Ja, Ezau toont van het slangenzaad te zijn. Adam krijgt de zegen dat uit hem de mensheid zal voortspuiten. Bij Noach en zijn zonen zien wij dat de volkenwereld voltallig is, 70 volkeren.

Het gaat in wezen om het ene volk, om Israël, totdat dát verwekt is. Steeds gaat het vanaf Adam om de eerstgeborenen en om het land Kanaän. Wij zien dat satan zijn zaad steeds als eerstgeborene weet te presenteren, maar hoe de gedachten van Elohim anders zijn. Niet Kaïn, niet Ismaël, niet Ezau!

Kanaän was een voorwaardelijk bezit. De voorwaarden zijn verbroken. Israël kreeg een nieuwe toezegging, de "bestelde plaats", 2 Sam.7:10, om daar in veiligheid te wonen. Edom zal het land Kanaän wederrechtelijk innemen, Ez.35, maar zal totaal worden vernietigd. Hij heeft het mis gehad. Elohim is niet landgebonden, wel woordgebonden. Het gaat niet zozeer om Kanaän. Jakob is een groot deel van zijn leven daar niet geweest, Mozes eveneens niet. Zijn zonen, behalve Benjamin, zijn niet in Kanaän geboren en er ook niet begraven, zover wij weten. Zij zijn in Egypte gestorven, en alleen van Jozef weten wij dat zijn beenderen meegenomen werden naar Kanaän. Ezau heeft het land ingenomen, terwijl Jahweh daar nog was, daar nog tegenwoordig was met Zijn Tempel. Dat is de grote zonde van Edom, Ez.35-36..

De zegening

Toen Rebekka van Izaak vernam wat hij van plan was, Ezau te gaan zegenen, greep zij naar de list, om Izaak om de tuin te leiden. Had Elohim dan niet regelrecht kunnen ingrijpen? Of was het een directe ingeving van Boven? Nee, Elohim greep niet regelrecht in. Hij vraagt van ons soms inventiviteit en vindingrijkheid om zelf de boze af te slaan. Altijd maar weer hoort men de theologen spreken over de leugens en het bedrog van Rebekka en Jakob. Ook de verklaarders meten de zogeheten leugens van Jakob en Rebekka breed uit, alsof zij met Ezau te doen hebben.

En waarom? Ezau had toch eerlijk zijn eerstgeboorte verkocht aan Jakob. Ezau, en ook Izaak, was toch heel verkeerd bezig om ondanks de verkoop van zijn eerstgeboorte toch nog wel die zegen in ontvangst te willen nemen. Het bedrog ligt bij Ezau, eerst en vooral! En Izaak zat helemaal bezijden de bedoeling van Elohim, door Ezau te willen zegenen. Ezau wist het nog drommels goed dat hij zijn eerstgeboorte verkocht had, zie Gen. 27:36 Toen zeide hij: Is het niet omdat men zijn naam noemt Jakob, dat hij mij nu twee reizen heeft bedrogen? Mijn eerstgeboorte heeft hij genomen, en zie, nu heeft hij mijn zegen genomen! Voorts zeide hij: Hebt gij dan geen zegen voor mij uit behouden?

Ezau heeft het verkopen van zijn eerstgeboorte als bedrog van Jakob opgevat, maar alzo dacht Elohim er niet over, zie Hebr.12:16, waar Ezau een onheilige wordt genoemd. Gedane zaken nemen geen keer. Het is waar, toen de uit het veld komende Ezau uitgeput was, sloeg Jakob zijn slag. Er wordt geruild, en waar twee ruilen, zal er één huilen. Ezau hééft geweend, hard. Tijdens de verkoop was Ezau uitgeput en besefte toen dat hij sterfelijk was. Wanneer hij geen eten zou krijgen, zou hij sterven. Lees in Het Boek des Oprechten wat hiertoe de aanleiding was. Hij verloor zijn eerstgeboorte even uit het oog. Ezau verachtte zijn eerstgeboorte, dus is het maar goed dat die eerstgeboorte bij een ánder, bij Jakob terecht kwam die er zeer grote prijs op stelde, en die het nooit zou verkopen, zeker niet voor een bordje soep.

Het is terecht en meer dan gerechtvaardigd dat Rebekka en Jakob de list ter hand namen om Izaak van zijn in feite onheilige plan af te brengen. Dergelijke listen zijn van levensbelang en zijn niet zondig. Daar heeft Elohim zelfs behagen in dat ze slagen. Denk maar eens

aan de list van Husai om Achitofels raad teniet te maken. Daar had Elohim toch ook wel regelrecht in kunnen grijpen. Maar nee, David stuurt Husai er op uit om via list de goede raad van Achitofel te vernietigen. Zie ook Joz.2, de list van Rachab met de verspieters.

En zie eens hoe Jakob listiglijk handelde, op advies en voorlichting NB van de Engel van Jahweh, tegen Laban, zie

Gen. 31:10 En het geschiedde ten tijde, als de kudde hittig werd, dat ik mijn ogen ophief, en ik zag in den droom; en ziet, de bokken, die de kudden beklommen, waren gesprenkeld, gespikkeld, en hagelvlekkig.

11 En de Engel Gods zeide tot mij in den droom: Jakob! En ik zeide: Zie, hier ben ik!

12 En Hij zeide: Hef toch uw ogen op, en zie! alle bokken, die de kudde beklommen, zijn gesprenkeld, gespikkeld, en hagelvlekkig; want Ik heb gezien alles, wat Laban u doet.

Ook Samuel gebruikt op Elohims bevel de list, wanneer hij naar Isai gaat om David te zalven. Dan moet hij zeggen dat het om een offerande ging, om Saul tevreden te stellen.

Ook Jabin, een vrouw, misleidde Sisera en lokte hem in haar tent.

David gebruikte meermalen de list, twee maal bij Achis, 1 Sam.27. 'Heilige' listen mogen, wanneer het gaat om Elohims eer, en indien er mensenlevens op het spel staan en er groot gevaar door kan worden afgewend, en wanneer de zaak van de duivel er schade door kan worden aangebracht..

Voor ons mensen zou het mogelijk van meer en groter geloofsvertrouwen hebben getuigd wanneer Rebekka en Jakob hadden afgewacht hoe Elohim zou hebben ingegrepen. Abraham heeft immers zulk een groot geloof gedemonstreerd, toen hij Izaak moest offeren, en op het laatste moment daarin verhinderd werd. Op gelijke wijze zou Jahweh ook hebben ingegrepen wanneer Izaak de

Samuel vertoont Saul

eerstgeboortezegen aan Ezau zou hebben willen geven. Dan had Jahweh gezegd: Izaak, Izaak, zegen Ezau niet, maar Jakob!

Izaak en Ezau handelden in strijd met Elohims raadsbesluiten. Daarom moesten Rebekka en Jakob aan Izaak en Ezau een koekje geven dat van hun eigen deeg gebakken was! Ezau bleek de oneerlijkheid zelve te zijn! Hoewel wetend dat hij zijn eerstgeboorte rechtens kwijt was geraakt, bleef hij zich toch Izaaks eerstgeborene noemen, zie Gen.27:32. Dus ontving Ezau niet anders dan zijn verdiende loon toen hij zag dat Jakob hem een stap voor was geweest.

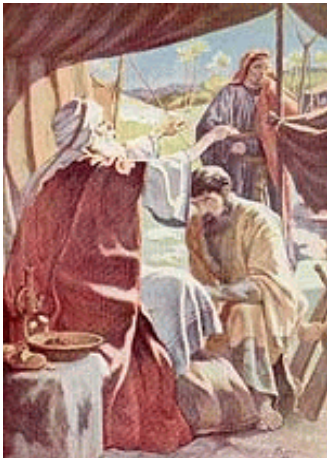
Izaak werd gewaar dat hij om de tuin was geleid door Jakob. Heel merkwaardig is de reactie van Izaak. Izaak constateert rustig en stelt vast in zijn antwoord aan Ezau: Ik heb Jakob tot een heer over jou gesteld, en ook zal hij gezegend zijn; met koren en most heb ik hem begiftigd. Izaak buigt zich voor de hogere leiding die in en achter de misleiding zat en gaf zich ineens over aan het Goddelijk bestuur. Wie weet was het een verlichting voor Izaak dat het zo was gelopen.

Ja, Ezau rekende nog wel met zijn oude vader. Die oude vader van hem was toch maar genegen geweest hem de eerste zegen te willen geven, dat was toch maar edel van zijn vader. Zeg me geen kwaad van Izaak tegen Ezau. Nee, de wens van zijn vader en moeder volbrengen, dat niet. Ezau nam tegen hun wil in vreemde vrouwen. Daarin bewees hij niet de voortzetter van de Goddelijke zaadlijn te kunnen zijn. Maar goed, als het om de zegen gaat, ja, dan had hij toch wel een goeie vader! Hij had nog wel enige zwakke plekken in zijn hart voor zijn vader. Wacht maar, zei hij, als mijn vader dood is, dan zal ik met Jakob afrekenen!

Jakobs worsteling met de tijdelijke dingen is karakteristiek geworden in heel de geschiedenis van Israël. Jakob is de vader geworden van een volk dat met Elohim heeft geleefd, met Zijn wetten, rechten en inzettingen. Daaronder waren oprechte bidders en gelovigen. Daarentegen is Ezau een volk geworden van

parasieten, woekeraars, moordenaars, onheiligen, broederhaters. Jakob kende het geheim om het tijdelijke los te laten en het toekomstige te winnen, het verlies van eigen leven. Zoals Israël oudtijds leefde en zoals de blanke westerse naties leven als Israëls nazaten, treffen wij nergens elders op de aarde aan. Zij delen in grote welvaart, leven algemeen in vreedzaamheid, met toewijding aan de Schepper en de mensen.

Jakob meende dat de eerstgeboorte koopbaar was, en Ezau dacht dat ze verkoopbaar was. Ezau hechtte als pessimist niet veel waarde aan zijn eerstgeboorte. Ik ga toch sterven, zei hij. De geschiedenis herhaalt zich. Rebekka vermomde Jakob, en momenteel vermomt Ezau zich tot Jakob (sommige Edom-joden zeggen dat ze Israël zijn, maar liegen het, Openb.2:9).

Zoals gezegd denken wij westerlingen dat er groot bedrog in het spel heeft gezeten. De oosterling kijkt daar anders tegenaan. Rebekka hoorde van het plan, dat Izaak Ezau wilde zegenen. Zij handelt snel en neemt de vloek op zich indien deze Jakob mocht treffen. Samen waren Rebekka en Jakob het er over eens dat Ezau de eerstgeboorte niet mocht krijgen. Op de vraag van Izaak, hoe het kwam dat het wildbraad zo gauw gevonden was, zei Jakob: Omdat Jahweh uw Elohim het mij heeft doen

ontmoeten. Wij zouden zeggen dat deze vrome 'leugen' toch wel het toppunt van bedrog is, nog wel in de naam van Elohim gedaan. Was dit de taal van een rechtschapen en godvrezend man? Voor de oosterling gelden andere maatstaven. Men kan best iets aan te merken hebben op de handelwijze, maar het gaat om het doel. Izaak en Ezau waren fout, fout in het uitvoeren van het goddelijk raadsbesluit, dus waren alle middelen gerechtvaardigd hun fout

ongedaan te maken. De Bijbel geeft Rebekka en Jakob dan ook geen enkele blaam, ondanks dat zij hun man en vader op geraffineerde wijze erin hebben laten lopen.

Izaak herkende nog wel dat het Jakobs stem was. Hij wilde zich verdere zekerheid verschaffen en meende daarbij zijn tast- en reukzin te kunnen gebruiken. Izaak had op de vraag: "Wie zijt gij mijn zoon?" verwacht dat hij ten antwoord zou krijgen "Ik ben Jakob", daar hij aan de stem hoorde dat het Jakob was. Maar nee, de stem zij tegen hem dat hij Ezau was, zijn eerstgeborene. Izaak begon aan zichzelf te twijfelen. Ná de zegening kwam Ezau, en Izaak stelde dezelfde vraag: "Wie zijt gij mijn zoon?" Izaak verwachtte dat het Jakob zou zijn, maar nee, ook nu kreeg hij ten antwoord dat het Ezau was, en aan de stem hoorde Izaak dat dat inderdaad het geval was.

De stem is weliswaar Jakobs stem, maar de handen zijn Ezau's handen. Dat geldt heden nog. De stem van sommige (meest zionistische) joden is 'Jakobs stem', maar hun handen (activiteiten) zijn Ezau's handen!

Izaak doet tenslotte nog een regelrechte vraag, op de man af: Zijt gij werkelijk Ezau? Ja, was het antwoord. Jakob kon geen stap terug, anders zou hij de vloek krijgen. Hij moest verder, en zegt: Ja, ik ben Ezau! En daarmee loog hij niet! Jakob had rechtens de naam Ezau gekocht, door de schotel linzenmoes. Jakob mocht zich terecht van de naam Ezau bedienen!

Izaak wist het niet meer, totaal verbijsterd en zonder richtingsgevoel. Izaak heeft getwijfeld. Lieten hem nu al zijn zintuigen in de steek? Ten laatste vroeg hij om een kus. Dat is het bewijs van innerlijke genegenheid, van vertrouwen. De kus moest alle twijfel bij Izaak wegnemen. Nu moest de 'bedrieger' toch wel bezwijken, door het teken van tederste trouw te moeten geven. En Jakob gaf hem die kus. En ook dat was geen schijn of valsheid. Jakob had zijn vader lief. Jakob was immers Izaäks eigen zoon, terwijl Ezau meer een bastaard bleek te zijn. Toen rook Izaak de reuk des velds en gaf zich gewonnen! De geur des velds nam

uiteindelijk alle twijfel weg. En juist met die veldgeur begint de grote zegen!

Gen.27:27 Zie, de reuk mijns zoons is als de reuk des velds, hetwelk Jahweh gezegend heeft.

Inderdaad, Izaak, dat heb je goed gezegd. Maar dan niet de reuk van de Ezau-jagerij, maar van de herder en landbouwer Jakob! Want ook Jakob zat niet enkel in een stoel in zijn tent. Ook Jakob werkte op het veld. Dus het onderscheid tussen de reuk van Jakobs en Ezau's klederen was minimaal. Moest dat nu de doorslag geven aan Izaak?

In hetgeen Izaak nu ging uitspreken over de zegen, is hij niet meer zichzelf. Tot nog toe was Izaak maar met zichzelf bezig, met zijn eigen maag en lekkere hapjes, met Ezau die voor die lekkernijen zorgde. Maar nu, in de zegen, nu horen wij niets meer over de jacht en de lekkere hapjes. Nu is alleen de landbouwer en herder in beeld, die de "bevochtiging" des hemels toegewezen krijgt, met de heerschappij over zijn broederen (de superioriteit van Jakob/Israël over Edom), het vrouwenzaad over het slangenzaad. Izaak moest zichzelf verliezen, en dan gaat het vanzelf. En Izaak bekende het ook ruiterlijk tegenover Ezau: Ja, ik heb je broer Jakob gezegend, ook zal hij gezegend zijn! Onwetend heeft Izaak Jakob gezegend, menend dat het Ezau was. Maar nú erkent hij dat Jakob inderdaad de juiste persoon was voor die zegen.

De zegen luidde als volgt:

Gen.27:27 En hij kwam bij, en hij kuste hem; toen rook hij de reuk zijner klederen, en zegende hem; en hij zeide: Zie, de reuk mijns zoons is als de reuk des velds, hetwelk de HEERE gezegend heeft.

28 Zo geve u dan God van den dauw des hemels (vocht), en de vetigheid der aarde (de beste kleigronden), en (om een) menigte van tarwe en most (voort te brengen).

29 Volken zullen u dienen, en natiën zullen zich voor u nederbuigen; wees heer over uw broederen, en de zonen uwer moeder zullen zich voor u nederbuigen! Vervloekt moet hij zijn, wie u vervloekt; en wie u zegent, zij gezegend!

Dat is exact wat Jahweh aan Rebekka had toegezegd, Gen.25:23 en 27:29. Ezau was 'misleid' door de maaltijd, het bord soep van Jakob. Izaak is eveneens 'misleid' door het wildbraad. Wij zien dat Izaak en Ezau met hun overwaardering voor voedsel op één lijn staan. Ezau zal echter ver weg van het vette der aarde leven, op zijn zwaard. Ezau heeft weliswaar nog enig toekomstperspectief. Kon Izaak het niet nalaten Ezau toch nog iets goeds te geven? Izaak belooft Ezau dat hij zich zal ontrukken aan Jakobs overheersing, ja,

dat hij nog een poosje Jakob zal overheersen. In het laatste der dagen, in de eindtijd. Het einde dezer eeuw is Ezau, het begin van de toekomstige eeuw is Jakob. Zie 4 Ezra.

Jakob was zijn leven niet zeker en is gevlucht. Hij kwam bij Laban terecht en ontmoette daar zijn tweede tegenspeler. Ezau, zijn broer, was de rode, en Laban (betekent wit) werd zijn witte of blanke tegenspeler. Ezau was andersoortig, totaal verschillend aan Jakob, Laban was meer gelijksoortig. Jakob wordt door Laban bedrogen. Hij krijgt Lea in plaats van Rachel. Er vindt een verwisseling plaats van eerstgeborenen. Jakob had de eerstgeboorte van Ezau gekocht, overgenomen. Jakobs keus was Rachel, maar hij krijgt Lea. Laban presenteerde Lea alsof het Rachel zou zijn. Dat is slim, slim-slecht.

Verzoening

Er vond na Pniël een soort verzoening plaats tussen Jakob en Ezau. Jakob bood Ezau in feite een stukje van de eerstgeboortezegen aan. Jakob gaf gedeeltelijk terug wat hij van Elohim in de zegen had ontvangen. Jakob zei tegen Ezau: "Neem toch deze zegen aan, Gen.33:11." Jakob smeekte Ezau de zegen aan te nemen, (ongeveer 600 stuks vee). Ezau had zich kunnen wreken, maar deed dat niet. Volgens het Boek des Oprechten kreeg Ezau te maken met een

sterke Engelenmacht die op hem afstormde en hem grote schrik aanjoeg. Zijn nageslacht zou de wraak nemen, en heeft dat ook gedaan. Zij -de Edom-joden, vooral in de Sadduceeën- waren fanatieke tegenstanders van Jakobs nageslacht. Zij hebben het volk Israël niet geholpen toen dat weggevoerd werd. Zij hebben zich daarin verheugd en hebben toen het land en de Tempeldienst wederrechtelijk toegeëigend. Zie Ezechiël 35-36.

De vettigheid der aarde

Vettigheid is een levensvoorwaarde, is het edelste van het leven. Diverse teksten wijzen daarop, als Richt.9:9; Job 36:16; Psalm.36:9, 63:6, 65:12, Jes.17:4, 55:2; Jeremia.31:14. Vet is om te offeren, om Jahweh terug te geven wat wij van Hem ontvingen. Van dat vet der dieren moest het offeraltaar branden (roken).

Het vette der aarde, dat is de overvloed aan goed en krachtig voedsel, vruchten, gras, bloemen en bomen. En welke volken hebben deze overvloed ontvangen? Dat zijn de blanke westerse volkeren in kustlanden, langs de Noordzee, Noord Amerika, Zuid Afrika, Australië, etc, nl. de Israëlieten van de twaalf stammen in de verstrooiing, Jakobus 1:1.

Voor Jakob geldt de stoffelijke levenswet: Eet en verzadigt u!

Wanneer de maag leeg is, komt de mens er niet toe zijn hart en geest te ontwikkelen. De mens is een hongerlijdend wezen. Nog wel niet zo erg als een koe, die de hele dag moet kauwen en eten. Toch is eten een heel voornaam ding voor de mens. Dus is het een heerlijke zegen om overvloed toegewezen te krijgen. Immers, wanneer het voedselvraagstuk voor een volk is opgelost, komt het

daarna tot andere grote ontwikkelingen. De mensheid meent nog wel dat vlees en geest hetzelfde zijn, maar dat is het niet.

In de Middeleeuwen werd het hoogste en heiligste uitgebeeld door dingen die men at en dronk. Dát was het hoogst bereikbare ideaal van de mens op aarde, altijd maar eten, maaltijd na maaltijd. En die trend zien wij vandaag de dag weer, door de welvaart, wanneer wij zien wat een geld er al niet aan eten wordt uitgegeven in de restaurants. Etentje na etentje, alsof dat het hoogste ideaal van de mens is om bij te leven. Er is geschreven: De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat.

De Middeleeuwse mens dacht zich de hemel in als plaats van vette maaltijden, waar de mens maar kan eten en drinken naar begeerte. In de Middeleeuwen moest overal een feestje van gebouwd worden waar men heerlijk kon eten. Ook diezelfde trend zien wij vandaag. Vroeger (maar ook nu) maakte men doopfeesten, en dat liep dikwijls uit de hand, door de weelde aan eten en drinken. Ook tijdens begrafenisplechtigheden was het dikwijls een grote zwelgpartij.

Vettigheid der aarde en lekkernijen daarbij als toevoeging. Lekkernijen zijn aparte smakelijke toetjes, die het leven een aparte glans geven. Het gaat daarbij vooral om de smaak en het gezicht der ogen. Of al die smakelijke dingen ook nuttig en gezond zijn is maar de vraag. Toch is nuttig voedsel alleen niet genoeg om een mens lichamelijk en geestelijk gezond te houden. Ten laatste verveelt het eenzijdige, zoals Israël walgde van het Manna in de woestijn. Het is

bewezen onder soldaten en scheepslieden dat de mens tevens behoefte heeft aan een versnapering. In overlevingspakketten doet men dan ook altijd wat snoepgoed en chocolade. Lekkernijen strelen de tong, maken het hart vrolijk en verlichten de ogen. En juist deze lekkernijen zijn in de zegeningen over Israël opgenomen, zie Gen.49:20. Van Aser, zijn brood zal vet zijn; en hij zal koninklijke lekkernijen leveren.

Alle levensbehoeften dienen zich vooral aan ons op door hun geur, kleur, smaak en vorm, Denk aan de prachtige vruchten, noten, dranken, salades, groenten, etc.. Ook het brood, in hoeveel vormen en soorten wordt het ons al voorgezet, en het verveelt nooit! Dat is een grote zegen! Aan het begin van het eten wensen wij elkaar 'smakelijk eten' toe. Smakelijk, daarin ligt de wereld van de stof en al wat uit de stof is voortgekomen. Alle leven, plantaardig of dierlijk, dat buiten ons is en dat wij mogen eten, beveelt zich aan door smakelijkheid! Dat maakt de maaltijd tot een vreugde. Zouden wij de Gever van dat alles daarvoor niet danken?

De prachtige vruchten en voortbrengselen van de natuur nodigen ons uit ervan te eten. Daarmee vervullen zij een levenswet, want indien wij niet zouden eten, zouden wij sterven.

Lekkernij kan zich echter tegen ons keren. Dan wordt de lekkere tafel ons tot een strik, zie Rom.11:9 En David zegt: Hun tafel worde tot een strik, en tot een val, en tot een aanstoot, en tot een vergelding voor hen. Bij ongehoorzaamheid en het alleen leven bij brood en spelen, wordt onze tafel tot een strik. De lekkernijen kunnen ons de das omdoen. De mens is wat hij eet.

Juist onze westerse samenleving heeft welvaartsziekten voortgebracht, en dat ligt voornamelijk aan het eten. Wij zijn aan de natuur voorbijgegaan. Wij hebben allerlei geur-, kleur- en smaakstoffen toegevoegd aan het eten. Wij hebben allerlei afvalproducten veredeld tot snoepgoed voor onze kinderen. Wij laten onze kinderen volop genieten van alle snoepgoed, slechte ijssoorten, patat, snacks en bewerkte voedingsen. Wij hebben de

zegeningen misbruikt, zodat de zegen zich tot een vloek omkeerde. De Edom-geest van deze eeuw heeft ons misleid.

In het Messiaans Vrederijk zal Israël weer de weg van de natuur terugvinden. Dan wordt er weer naar Elohim's wetten geleefd. Dan zal Hij Israël de gezondheid teruggeven, lees

Jer.33:6 Zie, Ik zal haar de gezondheid en de genezing doen rijzen, en zal hen lieden genezen, en zal hun openbaren overvloed van vrede en waarheid.

